

Sygn. akt SDI 23/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)
SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)
SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant : Anna Kuras

przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Rady Notarialnej - notariusza K. M.

w sprawie dyscyplinarnej notariusza K. W.

obwinionego z art. 50 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 27 września 2012 r.,

kasacji, wniesionej przez obwinionego,

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Radzie Notarialnej
w [...]

z dnia 2 marca 2012 r.,

zmieniającego orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Notarialnej w [...]

z dnia 7 grudnia 2011 r.

**1. uchyla zaskarżone orzeczenie oraz zmienione nim
orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Notarialnej w [...] i
uniewinnia K. W.,**

2. kosztami postępowania obciąża:

**- w zakresie postępowania przed Wyższym Sądem
Dyscyplinarnym przy Krajowej Radzie Notarialnej w [...] oraz**

**Sądem Dyscyplinarnym Izby Notarialnej w [...] - właściwe organy
samorządu notarialnego,
- w zakresie postępowania kasacyjnego - Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Dyscyplinarny Izby Notarialnej w [...], orzeczeniem z dnia 7 grudnia 2011 r., uznał K. W. za winnego „popętnienia przewinienia zawodowego polegającego na oczywistej i rażącej obrazie przepisów prawa oraz uchybieniu godności i powadze zawodu notariusza, w ten sposób, że od dnia 18 listopada 2009 r. do dnia 31 grudnia 2009 r., będąc powołanym na stanowisko notariusza nadal wykonywał zawód adwokata, między innymi w dniu 21 grudnia 2009 r. występował jako obrońca w sprawie karnej przed Sądem Okręgowym w [...], czym rażąco naruszył zakaz innego zatrudnienia określony w art. 19 § 1 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie”. Za przewinienie to została K.W. wymierzona, określona w art. 51 § 1 pkt 2 ustawy Prawo o notariacie, kara dyscyplinarna nagany. Z uzasadnienia tego orzeczenia wynika, że Sąd I instancji stoi na stanowisku, iż osoba ubiegająca się o stanowisko notariusza, z chwilą złożenia ślubowania, a nie uruchomienia kancelarii notarialnej, staje się notariuszem w rozumieniu art. 19 ustawy Prawo o notariacie i nabywa pełne prawa wykonywania zawodu notariusza, co w konsekwencji sprawia, że nie może od tej chwili łączyć wykonywania zawodu notariusza z innymi zawodami prawniczymi. Zasada niepołączalności zawodu notariusza i adwokata wynika z rozszerzającej wykładni art. 19 Prawa o notariacie. Uruchomienie kancelarii jest tylko pewną czynnością techniczną – dopełnieniem obowiązku wynikającego z ustawy Prawo o notariacie.

Od powyższego orzeczenia odwołania wnieśli Rzecznik Dyscyplinarny Izby Notarialnej w [...], obwiniony oraz jego obrońca.

Obwiniony K. W. zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisu art. 50 w zw. z art. 19 ustawy Prawo o notariacie poprzez przyjęcie, iż obwiniony na wykonywanie czynności adwokackich w okresie od dnia 18.11.2009 r. do 31.12.2009 r. winien uzyskać zgodę właściwej rady izby notarialnej mimo, że zgoda taka w tym przypadku nie jest wymagana i w oparciu o ten zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie go od zarzucanego przewinienia zawodowego.

Obrońca obwinionego zaskarżając w całości orzeczenie z dnia 7 grudnia 2011 r., w odwołaniu zarzucił:

1. „naruszenie prawa materialnego art. 50 ustawy Prawo o notariacie przez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że notariusz odpowiada dyscyplinarnie także za działania lub zaniechania nie mające charakteru zawodowego lub uchybienia powadze lub godności zawodu;
2. naruszenie prawa materialnego art. 19 ustawy Prawo o notariacie przez błędną jego wykładnię i przyjęcie, iż obwiniony na wykonywanie czynności adwokackich w okresie od dnia złożenia ślubowania do dnia przed otwarciem kancelarii notarialnej winien uzyskać zgodę właściwej rady izby notarialnej mimo, iż zgodę na takie czynności winien uzyskać jedynie notariusz posiadający kancelarię”.

Wskazując na te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego przewinienia zawodowego.

Rzecznik Dyscyplinarny Izby Notarialnej zaskarżył orzeczenie Sądu I instancji w części dotyczącej wymiaru kary i zarzucając rażącą niewspółmierność, tj. łagodność wymierzonej kary, wniósł:

- „o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie wymiaru kary i o wymierzenie obwinionemu kary dyscyplinarnej pozbawienia prawa prowadzenia kancelarii,
- zaś ewentualnie, z tzw. ostrożności procesowej, o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania”.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Radzie Notarialnej w [...], orzeczeniem z dnia 2 marca 2012 r.:

- „zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uznał obwinionego K. W. winnym zarzucanego mu czynu wyczerpującego treść przepisu art. 50 ustawy Prawo o notariacie i za to, na podstawie art. 51 § 1 pkt 4 ustawy Prawo o notariacie wymierzył mu karę pozbawienia prawa prowadzenia kancelarii,
- obciążył obwinionego kosztami postępowania za II instancję kwotą 500zł”.

Kasację wniósł obwiniony K. W., zaskarżając prawomocne orzeczenie w całości i zarzucając:

1. „rażące naruszenie prawa, a w szczególności art. 454 § 3 k.p.k. w zw. z art. 69 ustawy Prawo o notariacie poprzez zaostrenie kary i wymierzenie kary - pozbawienie prawa prowadzenia kancelarii tj. kary najsurowszej przewidzianej w ustawie – Prawo o notariacie,
2. rażące naruszenie prawa, a w szczególności art. 19 § 1 ustawy Prawo o notariacie, art. 50 ustawy Prawo o notariacie, art. 4b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, iż obwiniony w sposób oczywisty i rażący naruszył przepis art. 19 § 1 ustawy Prawo o notariacie oraz to, iż obwiniony w zarzucanym okresie pozostawał w zatrudnieniu,
3. rażącą niewspółmierność kary dyscyplinarnej poprzez wymierzenie kary pozbawienia prawa prowadzenia kancelarii”.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Rzecznik Dyscyplinarny Krajowej Rady Notarialnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej i obciążenie obwinionego kosztami postępowania. Na rozprawie kasacyjnej Rzecznik Dyscyplinarny podtrzymał to stanowisko.

Sąd Najwyższy rozpoznając kasację stwierdził, co następuje:

Kasacja obwinionego jest zasadna, gdyż orzekające w sprawie Sądy Dyscyplinarne przyjęły błędną interpretację przepisu art. 19 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie (j.t. Dz. U. z 2008 r., Nr 189, poz. 1158 ze zm., dalej zwana ustawą).

W świetle motywów, jakimi kierowały się Sądy Dyscyplinarne samorządu notarialnego przyjmując, że obwiniony naruszył zakaz innego zatrudnienia określony w art. 19 § 1 ustawy, wykonując zawód adwokata w okresie od 18 listopada 2009 r. do 31 grudnia 2009 r., pomimo powołania go na stanowisko notariusza, a tym samym dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego z art. 50 ustawy, istota problemu sprowadza się do ustalenia, czy wyrażony w art. 19 ustawy zakaz podejmowania zatrudnienia lub innego zajęcia (§ 2 art. 19) odnosi się do osoby, która została powołana na stanowisko notariusza oraz złożyła ślubowanie, lecz nie uruchomiła jeszcze kancelarii notarialnej, czy też tylko do notariusza, który prowadzi już kancelarię notarialną.

Zauważyć należy, że proces dochodzenia do uzyskania pełnych uprawnień zawodowych notariusza jest kilkustopniowy. Zgodnie z art. 10 ustawy notariusza powołuje Minister Sprawiedliwości na wniosek osoby zainteresowanej, po zasięgnięciu opinii rady właściwej izby notarialnej. Przy powołaniu notariusz składa wobec Ministra Sprawiedliwości (lub upoważnionego prezesa sądu apelacyjnego) ślubowanie według roty ustalonej w ustawie (art. 15). Niezłożenie ślubowania lub odmowa jego złożenia stanowi ujemną przesłankę wykluczającą wykonywanie zawodu. Następnie, w ciągu 2 miesięcy od zawiadomienia o powołaniu, notariusz ma obowiązek uruchomić kancelarię i zgłosić o tym Ministrowi Sprawiedliwości (art. 14 § 1). Niewywiązanie się z obowiązku uruchomienia kancelarii powoduje, że powołanie traci moc (art. 14 § 2).

Przed wszystkim należy zauważyć, że w niniejszej sprawie nie są w żaden sposób kwestionowane ustalenia faktyczne, z których wynika, iż decyzją Ministra Sprawiedliwości K. W., wykonujący dotychczas zawód adwokata, został powołany na stanowisko notariusza i zgodnie z art. 15 ustawy przy powołaniu w dniu 17 listopada 2009 r. złożył ślubowanie. W dniu 3 grudnia 2009 r. K. W. poinformował Radę Izby Notarialnej w [...], że uruchomi kancelarię notarialną z dniem 1 stycznia 2010 r. O powyższym poinformował on również Okręgową Radę Adwokacką w [...], która z dniem 31 grudnia 2009 r. skreśliła K. W. z listy jej członków. W dniu 1 stycznia 2010 r. uruchomił on kancelarię notarialną w [...], o czym poinformował Ministra Sprawiedliwości. W niniejszej sprawie bezsporne jest również, że K. W. w okresie od dnia złożenia ślubowania w dniu 18 listopada 2009 r. do 31 grudnia 2009 r. wykonywał czynności adwokata.

Podkreślić należy, iż na gruncie obowiązującego Prawa o notariacie, niekwestionowany jest zakaz równoczesnego wykonywania zawodu notariusza i innych zawodów prawniczych.

Wprawdzie ustawa nie stwarza wprost nakazu zaprzestania wykonywania dotychczasowego zawodu prawniczego, jednakże wymóg niepołączalności wykonywania zawodu notariusza z równoczesnym wykonywaniem innych zawodów prawniczych, np. adwokata czy radcy prawnego, wydaje się w pełni uzasadniony wobec treści art. 19 § 2 ustawy.

W tym miejscu należy jedynie zwrócić uwagę na błędnie sformułowany zarzut postawiony obwinionemu, co nie miało jednak wpływu na treść decyzji Sądu Najwyższego o uniewinnieniu K. W. Stawianie zarzutu naruszenia zakazu innego

zatrudnienia określonego w art. 19 § 1 ustawy, wobec treści tego przepisu sugeruje, iż w przypadku uzyskania zgody rady właściwej izby jednak, notariusz może wykonywać równocześnie zawód adwokata. Jest natomiast kwestią oczywistą, że rada właściwej izby notarialnej nie ma żadnego umocowania prawnego do wyrażenia zgody na wykonywanie przez notariusza równocześnie zawodu adwokata.

Natomiast przepis art. 19 § 2 ustawy kategorycznie zabrania notariuszowi podejmowania (a także kontynuowania) zajęcia, które przeszkadzałoby mu w pełnieniu obowiązków, albo mogło uchybiać powadze wykonywanego zawodu. Notariuszowi nie wolno, zgodnie z tym przepisem zajmować się handlem, przemysłem, pośrednictwem i doradztwem w interesach. Wykonywanie zawodów prawnych jak adwokat czy radca prawny ewidentnie jest objęte tym zakazem, zwłaszcza z zakazem zajmowania się doradztwem w interesach. Doradztwo prawne, wpisane w te zawody prawnicze, wiąże się bowiem z prowadzeniem różnego rodzaju interesów. Nie ulega więc wątpliwości, że notariuszowi nie wolno wykonywać innego zawodu prawniczego.

W niniejszej sprawie, z uwagi na kilkustopniowy proces dochodzenia do zawodu notariusza, najistotniejszą sprawą jest jednak ustalenie, w którym momencie powstaje wymagalność tego obowiązku, czy w chwili złożenia ślubowania, czy też uruchomienia kancelarii. Zauważyć należy, że ustawodawca posługuje się określeniem „notariusz” już dla oznaczenia osoby powołanej na stanowisko notariusza, o czym przekonuje treść art. 15 ustawy, z którego wynika, że przy powołaniu notariusz składa ślubowanie. Treść tego właśnie przepisu stała się podstawą przyjęcia przez sądy orzekające w niniejszej sprawie odpowiedzialności obwinionego. Nie można jednak pomijać tego, że osoba powołana na stanowisko notariusza, przed uruchomieniem kancelarii notarialnej, nie jest uprawniona do wykonywania zawodu, nie może bowiem dokonywać skutecznie czynności notarialnych. Zgodnie bowiem z art. 3 ustawy, czynności notarialnych dokonuje notariusz w kancelarii notarialnej (za wyjątkiem sytuacji określonych w art. 3 § 2). W takiej sytuacji nie może też być mowy o pełnieniu przez taką osobę obowiązków notariusza i to takich, dla których przeszkodą byłoby świadczenie pomocy prawnej w charakterze adwokata. Z treści art. 19 ustawy jasno wynika natomiast, że wprowadzenie zakazu zatrudnienia lub innego zajęcia uzasadnione jest tym, iż działalność taka mogłaby przeszkadzać w pełnieniu

obowiązków notariusza albo uchybiać powadze wykonywanego zawodu. Nie można również uznać, że wykonywanie zawodu adwokata do czasu uruchomienia kancelarii notarialnej, stanowi zajęcie uchybiające powadze zawodu notariusza. Zawód adwokata, podobnie jak notariusza, jest zawodem prestiżowym, polegającym na świadczeniu pomocy prawnej, a sam adwokat w związku z wykonywaniem obowiązków zawodowych korzysta z ochrony prawnej, podobnie jak sędzia i prokurator.

Zdaniem Sądu Najwyższego powyższe wskazuje, że zakaz określony w art. 19 ustawy odnosi się do notariusza, który nie tylko objął stanowisko notariusza, ale również po uruchomieniu kancelarii nabył możliwość wykonywania zawodu. Potwierdzeniem tego są również przepisy regulujące wykonywanie takich zawodów prawniczych jak adwokat i radca prawny, które wyraźnie normują kwestie związane z powołaniem na stanowisko notariusza oraz konsekwencje takiego powołania w odniesieniu do poprzednio wykonywanego zawodu.

Słusznie zauważa w uzasadnieniu swojego orzeczenia Wyższy Sąd Dyscyplinarny, że notariusze i adwokaci należą do dwóch różnych korporacji prawniczych, które rządzą się odrębnymi, właściwymi dla nich prawami. Należy podnieść, że w orzecznictwie dyscyplinarnym ukształtowała się praktyka nie tylko autonomiczności stanowiska notariusza oraz adwokata czy radcy prawnego, ale także odrębności zakresu odpowiedzialności dyscyplinarnej tych zawodów. Każda z ustaw ustrojowych dotyczących poszczególnych zawodów prawniczych reguluje odrębnie zasady i tryb postępowania w sprawie odpowiedzialności dyscyplinarnej, wyznaczając różne przedmioty ochrony i obejmując zakresem swojego działania tylko i wyłącznie podmioty wskazane w tych aktach prawnych, które ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną tylko i wyłącznie za czyny tam określone (por. postanowienie SN z dnia 29 września 2005 r., SDI 23/05, LEX nr 568824).

Nie oznacza to jednak, że ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (j.t. Dz. U. z 2009 r, Nr 146, poz. 1188 ze zm.) oraz ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (j.t. Dz. U. z 2010 r., Nr 10, poz. 65 ze zm.) regulujące zasady i tryb nie tylko powoływania kandydatów do wykonywania tych zawodów, ale również sposób płynnego przechodzenia osób posiadających odpowiednie kwalifikacje z jednej korporacji zawodowej do innej, zostały uchwalone jedynie dla potrzeb zawodu adwokata czy też radcy prawnego, szczególnie, że Prawo o notariacie tych zagadnień w ogóle nie reguluje. Nie

odwołanie się w tym zakresie do tych dwóch innych ustaw, wobec braku stosownej podstawy prawnej w Prawie o notariacie oraz takiej interpretacji przepisu art. 19 tej ustawy jaką prezentują zarówno Sądy orzekające w niniejszej sprawie jak i Rzecznik Dyscyplinarny, spowodowałoby, że powołanie adwokata czy też radcy prawnego na stanowisko notariusza, bez wcześniejszego skreślenia go z listy prowadzonej w tych korporacjach zawodowych, byłoby wykluczone.

Natomiast Minister Sprawiedliwości nie może żądać od kandydata na notariusza, przed powołaniem go na stanowisko (jak i w akcie powołania), rezygnacji z dotychczas wykonywanego zawodu prawniczego. Art. 11 i art. 12 § 1 ustawy Prawo o notariacie określają przesłanki, jakie musi spełniać kandydat, aby mógł być powołany na stanowisko notariusza, katalog tych przesłanek jest zamknięty. Minister Sprawiedliwości nie może więc generować dodatkowych jeszcze wymogów kwalifikacyjnych do powołania na stanowisko notariusza, jak np. konieczność rezygnacji przez kandydata z wykonywania dotychczasowego zawodu. Brak jest ku temu podstawy prawnej. Nadto, mając na uwadze całokształt polskiego systemu prawnego i jego podstawowe zasady, trudno przyjąć, aby organ państwowy, wskutek wydanej przez siebie decyzji, świadomie doprowadzał do sytuacji sprzecznych z obowiązującym porządkiem prawnym, czy też po powołaniu adwokata lub radcy prawnego na stanowisko notariusza, oczekiwał na ukaranie takiej osoby przez sąd dyscyplinarny.

Zauważyć natomiast należy, że przepisy Prawa o notariacie są zharmonizowane z przepisami tych dwóch ustaw korporacyjnych. Zgodnie bowiem z art. 12 § 1 pkt 3 Prawa o notariacie, na stanowisko notariusza może zostać powołana osoba, która wykonywała zawód adwokata lub rady prawnego przez okres co najmniej 3 lat. Wskazano wyżej, że polskie prawo nie przewiduje możliwości łączenia funkcji adwokata i notariusza. Stąd też art. 72 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawa o adwokaturze wskazuje, że okręgowa rada adwokacka skreśla adwokata z list w wypadku rozpoczęcia wykonywania zawodu notariusza. Ustawa o radcach prawnych w odmienny sposób rozwiązuje ten problem. Zgodnie z art. 28 ust. 1 pkt 1 tej ustawy następuje z mocy prawa zawieszenie prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego w razie podjęcia pracy w kancelarii notarialnej. Można więc być jednocześnie wpisanym na listę radców prawnych i wykonywać zawód notariusza, w razie gdy powołanie przez Ministra Sprawiedliwości dotyczy osoby już wpisanej na listę radców prawnych. Nie mogą

natomiast zostać wpisane na listę radców prawnych osoby, które wykonują zawód notariusza (art. 26). Oznacza to, że ustawodawca dopuszcza możliwość powołania adwokata oraz radcy prawnego na stanowisko notariusza, jednakże wyklucza jednocześnie wykonywanie tych zawodów i co najistotniejsze, określa sposób osiągnięcia tego stanu. Podkreślić należy, że ustawodawca, dając wyraz zasadzie zakazu łączenia funkcji notariusza oraz adwokata, bardzo wyraźnie wskazuje moment utraty uprawnień adwokata i nie jest to moment powołania na stanowisko i złożenia ślubowania, ale moment rozpoczęcie wykonywania zawodu notariusza, przez co należy rozumieć uruchomienie kancelarii notarialnej.

Nie jest zasadne powoływanie się przez Rzecznika Dyscyplinarnego w pisemnej odpowiedzi na kasację obwinionego, na orzeczenia Sądu Najwyższego oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, gdyż dotyczą one całkowicie odrębnych sytuacji faktycznych, a więc nie mogą przemawiać za słusznością stanowiska organów samorządu notarialnego w niniejszej sprawie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 28 września 2007 r., sygn. VI SA/Wa 1074/07 zawarł faktycznie stwierdzenie, że „objęcie funkcji na stanowisku notariusza, nie może nastąpić wcześniej niż złożenie ślubowania (przed złożeniem)”. Zauważyć należy, że wyrokiem tym WSA oddalił skargę Rady Izby Notarialnej na decyzję Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie powołania na stanowisko notariusza, wskazując na błędną interpretację przepisów stanowiących o obowiązku złożenia oświadczenia lustracyjnego oraz o właściwym dla tego obowiązku terminie, dokonaną przez skarżącego, zdaniem którego oświadczenie lustracyjne winno być złożone do Ministra Sprawiedliwości przez zainteresowanego łącznie z wnioskiem o powołanie. Sąd stanął na stanowisku, że kandydat na notariusza składając oświadczenie lustracyjne przed złożeniem ślubowania wymaganego przez ustawę o notariacie, złożył go zgodnie z prawem. Art. 7 ustawy z dnia 14 lutego 2007 r. *o zmianie ustawy o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów i ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej* (Dz. U. Nr 25, poz. 162) wskazuje bowiem, że przedmiotowe oświadczenie składa się z chwilą wyrażenia zgody na kandydowanie lub zgody na objęcie lub wykonywanie funkcji, jednakże art. 56 ust. 4 tej ustawy dodatkowo precyzuje, że osoba ubiegająca się o objęcie funkcji publicznej (w tym notariusz), ma obowiązek złożenia oświadczenia lustracyjnego przed objęciem funkcji. W tym kontekście zasadność orzeczenia WSA w

Warszawie nie może budzić żadnych wątpliwości, jednakże wyciąganie z niego wniosków związanych z interpretacją art. 19 ustawy, takich jak organy samorządu notarialnego w niniejszej sprawie, jest nieuprawnione.

Sąd Najwyższy natomiast, w postanowieniach z dnia 29 września 2005 r., sygn. SDI 23/05 oraz z dnia 5 maja 2010 r., sygn. SDI 8/10, oddalając kasacje obwinionych notariuszy jako oczywiście bezzasadne, potwierdził tym samym, że nie jest dopuszczalne, aby notariusz jednocześnie wykonywał zawód radcy prawnego czy też adwokata. To stanowisko Sądu Najwyższego, wobec treści przepisu art. 19 ustawy, nie może budzić żadnych kontrowersji. Należy jednak wskazać, że w obu tych sprawach notariusze wykonywali równocześnie inne zawody prawnicze już po otwarciu swoich kancelarii notarialnych. W tym miejscu można jedynie na marginesie zauważyć, że Rzecznik Dyscyplinarny nie kwestionował wówczas decyzji Sądu Dyscyplinarnego w [...], gdy ten zmienił, w stosunku do zarzutu sformułowanego we wniosku o ukaranie, czasokres przewinienia dyscyplinarnego notariusza, przyjmując jako datę początkową przewinienia dyscyplinarnego nie datę złożenia ślubowania, a datę rozpoczęcia prowadzenia przez niego kancelarii notarialnej (sprawa o sygn. SDI 8/10).

Powyższe wywody prowadzą do wniosku, że **zakaz podejmowania zajęcia, o którym mowa w art. 19 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie, nie znajduje zastosowania wobec adwokata, który został powołany na stanowisko notariusza i złożył ślubowanie zgodnie z art. 15 tej ustawy, lecz nie uruchomił jeszcze kancelarii notarialnej.**

Obwiniony K. W. wykonując zawód adwokata w okresie od 18 listopada 2009 r. do 31 grudnia 2009 r., a więc w okresie od powołania go na stanowisko notariusza do chwili uruchomienia kancelarii notarialnej nie naruszył art. 19 Prawa o notariacie, a więc konsekwencją tego jest stwierdzenie, że nie popełnił przypisanego mu przewinienia zawodowego z art. 50 tej ustawy.

Z powyższych względów uznając, że ukaranie obwinionego było oczywiście niesłuszne, na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 69 Prawa o notariacie, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone orzeczenie oraz zmienione nim orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Notarialnej w [...] i uniewinnił K. W. od dokonania zarzucanego mu przewinienia zawodowego. W związku z czym, odnoszenie się do innych zarzutów podniesionych w kasacji jawi się jako bezprzedmiotowe (art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. i art. 69 Prawa o notariacie).

O kosztach postępowania w sprawie orzeczono zgodnie z art. 67 § 1 Prawa o notariacie oraz art. 632 pkt 2 k.p.k.